

A NEMZETI ÖSSZETARTOZÁS MELLETTI TANÚSÁGTÉTELÉRŐL SZÓLÓ TÖRVÉNYJAVASLAT ÁLTALÁNOS VITÁJA – 2010. MÁJUS 21.

DR. KÖVÉR LÁSZLÓ (Fidesz), a napirendi pont előadója: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Képviselő Höl-gyek és Urak! Megtiszteltetés számomra, hogy a választók bizalmából fakadóan ma itt állhatok önök előtt, és egy olyan törvényjavaslat előterjesztőjeként szólhatok, amely a trianoni békediktátum által okozott nemzeti tragédia 90. évfordulójáról hivatott megemlékezni.

Az emléktörvény régi műfaja a törvényhozásnak. Nemcsak a dualizmus kori vagy a két világháború közötti parlamentek alkottak ilyen jellegű, deklaratív jogszabályokat, de az 1990 óta működő demokratikus Országgyűlés is élt már jó néhányszor ilyen lehetőséggel. Mi több, a rendszerváltozás parlamentjének első törvényhozási aktusa 1956 forradalma és szabadságharca jelentőségének törvénybe iktatása volt, mintegy kinyilvánítva: a rendszerváltozás új politikai elitje e világraszóló teljesítményben keresi önnön történelmi gyökereit.

Azóta számos hasonló törvény született, közöttük Nagy Imre mártír miniszterelnök emlékéről, az 1944-es Ideiglenes Nemzetgyűlésről, a Szent István-i államalapításról vagy éppen május 9-e Európa napjává nyilvánításáról. Mindezekkel az volt a törvényhozás szándéka, hogy jelezze, melyek azok a múltunkban felhalmozódott értékek, amelyeket a maga számára és az általa képviseltek számára egyfajta útjelzőként számításba vesz, mérceként használ. E törvények sorában, meggyőződésem szerint, a most önök elé terjesztett javaslat különlegesnek mondható. Különleges annyiban, hogy míg a többi törvény alapjául valóban történelmivé vált események szolgáltak, még akkor is, ha például 1956 megítélésében inkább csak a felszínen volt egyetértés a különböző politikai erők között, addig a 90 évvel ezelőtt történtek mind ez ideig nem tudtak történelemmé sűrűsödni. Azaz nem váltak kitörölhetetlen részévé a múltnak, vitathatatlan elemévé a jelennek és eligazító erejű tanulságává a jövőnek, hanem feldolgozhatatlan kollektív traumaként nehezednek nemcsak a magyarság, de szemlátomást a szomszéd népek közgondolkodására is.

Az elmúlt 20 esztendőben valahányszor, amúgy ritkán, szóba került e Ház falai között Trianon kérdése, a vita mindannyiszor a feldolgozatlanságot, a közös történelemmé válni nem tudást demonstrálta. Akkor hát mi végre terjesztettük most be a szóban forgó javaslatot Semjén Zsolt képviselőtársammal? kérdezik önök közül talán néhányan. A magam válasza erre röviden pedig az, hogy éppen ezért. Miután a magyar nemzet tragédiái között a trianoni történelmünk legmeghatározóbb, legmesszebb ható és legösszetettebb következményekkel járó eseménye, nem folytatható, hogy nem nézünk szembe a kérdéssel: egy emberöltő után, a XXI. század második évtizedének kezdetén a 20 éve hiányzó új nemzetstratégia megalkotásáért is felelős Országgyűlés képes-e meghaladni végre azt a korszakot, amelyre Trianon teherként való kezelése volt jellemző? A Trianon-tabu pedig egyet jelent, jelentett egy negatív nemzetstratégiával, a vélt vagy valós nemzetközi elvárásoknak való megfelelés védekező kényszerével, a magyar állam határain kívülre rekesztett magyar közösségek felett a szomszédok nacionalista politikai elitjével való összehajolással, az alapszerződés-politikával, a „tanuljunk meg kicsik lenni” szégyenteljes doktrínájával, a szociális irigységre politikát építő 23 millió románózással, a 2004. december 5-ét megelőző gyalázatos, nemzetellenes uszítással.

Természetesen, tisztelt képviselőtársaim, az általunk betervezett törvényjavaslat nem pótolja, nem is pótolhatja, és nem is volt szándékunk, hogy pótolja 20 esztendő mulasztását. Nem

hisszük, hogy elegendő az ország és a nemzet feldarabolásával előidézett trauma feloldására, nem hisszük, hogy egymagában pozitív nemzetstratégiát adna.

Ellenben megkísérli megtenni az első lépést ebbe az irányba, ugyanis Trianon és következményeinek őszinte és nyílt számbavétele, a politikai viták szalonképes témái közé történő beemelése nélkül nem lehet a jövő, nemzetet érintő kérdéseire sem választ találni.

Miért éppen most? következhetne az újabb kérdés. Azért, mert a békediktátum kerek, 90. évfordulója kikerülhetetlen kényszert jelent, kötelezettséget ró ránk. Kényszert, mert a jelen politikai tagoltság mellett ha akartuk volna, sem tudtuk volna kikerülni az évfordulóhoz való viszonyulásunk egyértelművé tételét; s kötelezettséget, mert egyrészt ennyivel tartozunk az önbecsülésünknek, másrészt e helyről most a legteljesebb jóhiszeműség és tárgyilagosságra törekvés hangján fogalmazva a jelen politikai tagoltság mellett nekünk, a Fidesz és a kereszténydemokraták szövetségének mint nemzeti jobbközép erőnek látszik a legtöbb esélyünk arra, hogy e kérdésben a politikai szereplők minél szélesebb köre számára kínáljunk vállalható álláspontot.

Ugyanakkor nemcsak kötelezettséget és kényszert, de lehetőséget is jelent e kerek évforduló. Azt a lehetőséget, amellyel élve nem csupán az anyaország történelmének elmúlt húsz esztendejét zárhatjuk le, s kezdhetünk egy új korszakot, de a Trianon utáni emberöltőnyi korszak lezárásával az egész nemzet számára is új időszakot kezdhetünk. Legyen ez az esztendő az új kezdet éve ne csak a belpolitikában, ne csak a mai magyar állam területén élők, de a magyar nemzet minden közössége, minden tagja számára! Új nemzetpolitika kell, amely értelmetlenné teszi a „határon túli” s a „határon inneni” jelzős szerkezetek használatát, hiszen csak egy magyar világ, csak egy magyar nemzet van, csak magyar emberek vannak, s „minden magyar felelős minden magyarért”. (Taps a Fidesz, a KDNP, az LMP és a Jobbik padsoraiban. Szórványos taps az MSZP soraiban.)

Tisztelt Ház! Mit üzen az előbbieken kívül e törvényjavaslat? Azt, hogy az Európai Unió tagállamként le kell zárunk a 90 évvel ezelőtti ország- és nemzetdarabolás tudomásul nem vételének korszakát, kimondva: ahogy sikertelen volt a nemzeti célok elérése szempontjából a revizionizmus politikája, ugyanúgy sikertelen és folytathatatlan az elhallgatás, az önmegtagadás szocializmust is túlélte politikája is.

A történelmi Magyarország nem támasztható fel. De nem is szükséges, hogy feltámadjon, hiszen él: a lelkünkben, a kultúránkban, a nyelvünkben, az általunk épített templomokban, emberi kapcsolatainkban. A közép-európai rendszerváltozások és Európa újraegyesítésének folyamata bár csalódást keltett a nemzeti problémáknak automatikusan sikeres demokratikus megoldásában reménykedők számára, mégiscsak az eddigi legkedvezőbb kereteket kínálják a nemzeti érdekérvényesítési törekvéseink számára. Az ebben rejlő kihasználatlan lehetőségek megragadásához magunk mögött kell hagynunk a trianoni traumát, és el kell szakadnunk attól a fatalista, tragikus történelemszemlélettől, amely az európai civilizáció védelmében hozott amúgy valóban óriási áldozataink és amúgy valóságosan és joggal létező sérelmeink tényeiből próbálja megálmodni a mindig csak az egyébként ellenségesnek tekintett külső környezeten múló jövőt. S vissza kell térni a Millennium kísérletéhez, a „merjünk nagyot álmodni” szemlélete által vezetett cselekvéshez, a nemzet határok felett megvalósuló újraegyesítésének programjához. (Taps a Fidesz, a KDNP és a Jobbik pad-soraiban.)

Merítsünk erőt abból, hogy a trianoni tragédia után meg tudtuk őrizni nemzetünket, gazdasági és kulturális fejlettségét tekintve Európa középmezőnyének élére vittük a békediktátum által pusztulásra szánt országunkat, s hogy mindez olyan anyagi és erkölcsi tartalékokat jelentett a

magyar élet számára, amelyet egy újabb világegés és majd fél évszázadnyi idegen megszállás és kommunista diktatúra sem volt képes teljesen felemészteni. Tartsuk számon és tiszteljük mindazok teljesítményét és áldozatvállalását, akik nélkül talán mi sem lehetnénk ma itt. Állítsunk emléket minél több helyütt a helytállás hőseinek, a Kratochvíl Károlyoknak és katonáiknak, a Márton Áronoknak és Esterházy Jánosoknak! Ne felejtsük el azokat, akik Golgotára mentek a magyarságukért! De legyen mégis június 4-e gyásznapi helyett a nemzeti összetartozás napja! (Nagy taps a Fidesz, a KDNP és a Jobbik padsoraiban.)

Tisztelt Képviselőtársaim! Azt üzeni e törvényjavaslat, hogy a magyarság nem mások ellenében kívánja megélni nemzeti önazonosságát, hanem a szomszéd államok és a magyar állam területén élő, saját önazonosságukat szintén őrizni kívánó népekkel együtt közös hazájának tekinti a Kárpát-medencét, amely több mint ezer esztendőn át közös állami kereteket is adott az együttélésnek. A magyar nemzet érdekeit az szolgálja, ha a szomszéd népek államainak demokratikus fejlődése jólétet, jobbiztonságot és jogegyenlőséget hoz polgáraik között a magyar nemzet ezen országok fennhatósága alatt élő tagjai számára.

Ugyanakkor a magyarság fenntartja magának a jogot, hogy a nemzet tagjai bármely, a trianoni békeszerződés eredményeképpen vagy azután létrejött új állam fennhatósága alatt éljenek is, igényt formálhassanak mindazon garanciákra, amelyek nemzeti önazonosságuk, illetve közösségeik megtartását és erősítését célozzák, ideértve az Európában gyakorlatként működő autonómiaformáknak megfelelő közösségi önrendelkezést.

A magyar állam a Kárpát-medence államaiban és a diaszpórában élő magyar közösségeket az egységes magyar nemzet részének tekinti, és vitathatatlan feladatának tartja a nemzet államhatárok feletti újraegyesítését, e közösségek és tagjaik emberi és polgári jogainak, nemzeti önazonosságának és méltóságának védelmét.

A magyarság tisztában van azzal, hogy a trianoni békeszerződés számunkra tragikus következményei más nemzetek történelmi céljainak beteljesülését is jelentették. Ugyanakkor kifejezzük azon meggyőződésünket, hogy a fegyverek békéje után a lelkek békéje csak akkor valósulhat meg, ha az egymás mellett élő népek megértik és elfogadják a különböző történelmi kiindulópontokból származó eltérő lelki viszonyulások létjogosultságát. Demokratikus politikának csak az tekinthető, amelyiket ez a megértés vezérel.

Tisztelt Képviselő Hölgyek és Urak! Szeretném felhívni figyelmüket a javaslat 4. §-ának egy fordulatára, amely arra hív fel mindnyájunkat, hogy tartsuk számon más nemzetek tagjaiban okkal sérelmeket keltő hibáinkat is. Én most ezt megtoldom azzal, hogy tartsuk számon azon hibáinkat is, amelyek nem mások, hanem a mi kárunkra voltak, s vannak, s forduljunk bátran szellemi életünk azon volt nagyjaihoz, akik ezeket már számba vették.

Engedtessek meg nekem, hogy mondandójukban az előttünk álló négy esztendő törvényhozási vitáihoz alap gondolatokul is szánva most közülük kettőt idézzek, akik Trianon tanulságairól írnak. Németh László ekképpen A magyar élet antinómiái című, 1934-ben megjelent tanulmányában: „A magyarságnak Trianon után nem volt nagyobb feladata, mint hogy idegen kézre került testvéreit ott, ahol voltak, életben tartsa. A határokat szerződések csinálják és szerződések mossák el. Az államformáknak, a nemzetről és nemzetiségről alkotott felfogásoknak megvan a divatjuk: amint az utolsó században vesztünkre változtak, megváltozhatnak még a javunkra is. De hogy egy népcsoport van-e vagy nincs, meg tud-e kapaszkodni földjén és hagyományaiban: az az élet alapténye; a népnek, mely elfogyott, szerződések sem szerezhetnek országot, s a népet, melyben bő természet terjeszkedik, szerződések sem tudhatnak ki az országból.”

A következő sorokat pedig Móricz Zsigmond vetette papírra 1926-ban: „A magyarság a történelem folyamán öt krisztusi sebet kapott: Muhi, Mohács, Kismajtény, Világos és Trianon. Ez az öt seb nem a kiválasztottság isteni szimbóluma volt, hanem valóságos öt halálos szúrás, mindenik elég arra, hogy egy faj elvérezzen bele, hacsak az életereje nem oly roppant szívós, hogy kiheverje. A magyarság idegen erők játékának lett áldozatává, s a maga erejéből heverte ki, amint békén hagyták ezek az idegen erők. Egyetlen hibánk, hogy nincs alapgondolatunk egy valódi nemzeti életre. Magyar ember nem tekinthet a világra hódító szándékkal, és nem tekinthet szolgálai kishitúséggel. A magyarságnak egy lehetősége van: birtokba venni az országot, s kitermelni belőle a legmagasabb értéket, amit lehet. A magyar faj eddig a história folyamán öt krisztusi sebet kapott. A Krisztus életét azonban a hatodik oltotta ki, a lándzsaszúrás a bordák közt a szívbe. Vigyázzon a magyarság, hogy ezt a hatodik szúrást meg ne érje.”

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Képviselőtársaim! Az előttünk álló négy esztendőnek az a tétje, hogy vajon megtaláljuk-e az alapgondolatunkat egy valódi nemzeti életre, megtaláljuk-e azokat a válaszokat, amelyeket a XXI. század kihívásai jelentenek számunkra, és megtaláljuk-e magunkban az erőt, hogy megfeleljünk ezeknek a kihívásoknak. Ez a törvény erre hívja önöket.

Kérem megtisztelő támogatásukat. *(Hosszan tartó taps a Fidesz, a KDNP, a Jobbik és az LMP soraiban.)*

(...)

ELNÖK: Megkérdezem Kövér László urat, kíván-e válaszolni a vitában elhangzottakra. *(Dr. Kövér László: Igen.)* Igen. Kövér Lászlóé a szó.

DR. KÖVÉR LÁSZLÓ (Fidesz): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Mindenekelőtt szeretném megköszönni képviselőtársaim felszólalását és a támogató hozzáállást. Nem tartom bajnak, hogy az ellenzéki vezérszónokok azért szükségét érezték annak, hogy jelezzék a kívülállásukat és ellenzéki mivoltukat, ezért kritizáltak is és javaslatokat is tettek, mert alapvetően a vita összhangja, a vita fő hangja, azt gondolom, talán nem vagyok túlságosan merész, ha azt mondom, hogy mégiscsak az egyetértésről szólt, mégiscsak a méltóság keretei között maradt, és azért így az általános vita lezárultával utólag állapítsuk meg, ez azért nem volt eleve elrendelve. Ennek a vitának voltak komoly politikai kockázatai, és azt gondolom, köszönet illeti a tisztelt Házat, a felszólaló képviselőket, hogy ezeket a kockázatokat, úgy tűnik, többé-kevésbé sikerült mérlegelni, és többé-kevésbé azért ezt a „többé-kevésbé” mégiscsak egy kicsit kihangsúlyoznám sikerült el is kerülni.

Hiller István képviselő úr, miniszter úr a Szocialista Párt vezérszónokaként a haza és haladás, a nemzet és Európa egységéről beszélt. Ezzel nincsen baj, legfeljebb csak annyi, hogy ezeknek a látszólag világos értelmű szavaknak, kategóriáknak nagyon is eltérő tartalmat tulajdonítottunk, tulajdonítunk mi, a patkónak ezen az oldalon ülők, illetve önök, az úgynevezett baloldalon ülők. Ebbe a vitába most nincs mód és nem is ez a nap az alkalmas arra, hogy belemenyjünk újra, és szükségtelen is, mert az elmúlt húszéves küzdelmünk a Szocialista Párttal másról sem szólt, mint erről, hogy mit jelent a haza; nem jelenti például a haza a közösségvállalást azokkal, akik fegyvert emeltek a saját népükre, idegen megszállók tankjainak az árnyékában. Mit jelent a haladás; nem jelenti például azt, hogy egyfajta aufklérista, jakobinus vagy éppenséggel bolsevista dühvel boldoggá lehet verni egy társadalmat, ha belepusztul, akkor is. Nem jelenti természetesen a nemzet azt, hogy mindaz, aki magát a nemzetbe sorolja önként, és fenntartja magának a jogot arra, hogy ő maga

határozza meg, hogy része-e a nemzetnek, vagy sem, az konzekvencia nélkül nekironthat saját fajtájának, és egy olyan uszító kampányt folytathat, mint amilyen december 5-ét megelőzte 2004-ben, és utána nincsen a Szocialista Párt tagjai közül egy sem, aki legalább az elmúlt esztendőben, belátva azt, hogy hiba volt mindez, vagy legalább hiba volt cinkosan hallgatni, utólag bocsánatot kért volna mindazoktól, akiknek nemzeti méltóságát és alapvető érdekeit ezzel a kampánnyal sárba tiporták.

Szóval, ezek után azt gondolom, már csak arról a ja-vaslatról kellene szót ejtenem, ami május 9-e összeboronálása június 4-ével. Azért mondom feltételes módban, mert bizonyára bennem van a hiba, bár többekkel próbáltam konzultálni, hogy megvilágítsam Hiller miniszter úr felszólalásának az értelmét, de nem egészen tudom, hogy mire gondolt. Nem egészen világos, hogy hogyan kerül a csizma az asztalra; nem egészen világos, hogy hogyan kerül ide május 9-e, a győzők napja, amelyet persze, hogy mindenki számára elfogadható legyen, a vesztesek számára is, átkereszteltünk Európa napjává, ami számunkra azért mégiscsak egy újabb iszonyatos megszállást és annak minden következményét jelentette, hogyan kerül ez a nemzeti összetartozáshoz. (*Taps a Fidesz, a KDNP, a Jobbik és az LMP soraiban.*)

Az az Európa, amelyben mi gondolkodunk, amelyről mi beszélünk, amelynek, úgy gondolom, mi vagyunk vagy szeretnénk mindenekelőtt az erre való jogunkat soha nem hagyjuk senki által elvitatni egyenrangú részesei lenni, az az Európa nem valamiféle mások által írt és felénk támasztott megkérdőjelezhetetlen elvárások kátéja, hanem az az Európa a nemzetek egyenrangúságán, kölcsönös tiszteletén és békés nemzetközi jogi megállapodásokon alapuló érdekek küzdelmének a kerete, terepe. Azt gondolom, hogy ebben még sokat kell nekünk küzdeni, és még sokat kell Európának a mi küzdelmünk által is reményeink szerint fejlődni, változni ahhoz, hogy olyan otthonunknak érezhessük, mint amilyen otthonunk egyébként ebben az Európában ezer esztendőn keresztül a Kárpát-medence volt.

Tehát ha képviselő úr majd a későbbiek során esetleg jobban megvilágítja, hogy pontosan mire gondolt, akkor talán ennél részletesebben is tudok a felvetésére választ adni, ha pedig ez csak egy elvi felvetés volt, akkor azt gondolom, hogy ez is illeszkedett a vitának egyébként teljesen elfogadható és méltányos keretei közé.

Mile Lajos képviselőtársunknak, régi és új képviselő-társunknak ha szabad ezt a személyes megjegyzést tennem a felszólalását is köszönöm. Abba az ízlésbeli vagy stilisztikai vitába, ha nem veszi zokon, nem megyek megint csak mélyebben bele, hogy jó-e a stílusa ennek a törvénynek, vagy sem. Azt gondolom, hogy bizonyos tartalmakhoz és bizonyos helyekhez és időkhöz bizonyos fajta stílus illeszkedik. Ha visszagondolok boldogult úrfi koromra, bocsánatot kérek megint a személyes megszólalásért, kifejezetten rühelltem a formaságokat, a formalitásokat; már megházasodtam, mire megtanultam önállóan nyakkendőt kötni, de az ember azért fejlődik, miközben öregszik, és rájön, hogy ezek a formalitások tartják egyben a világot. Ezek nélkül a formalitások nélkül a világunk olyan szétesett, zavaros és kaotikus lesz, mint amilyenek éppen most mutatkozik.

Tehát ha némi anakronizmust vélt felfedezni Mile képviselőtársam és frakciója ebben a szövegben, akkor az lehet, hogy azért van, mert jómagam, illetve az előterjesztők ahhoz a korszerűtlen fajtához tartozunk, amelyek még ezeknek a formalitásoknak éppen a jövő érdekében, a jövő konzerválása, azaz megőrzése érdekében tulajdonítunk némi jelentőséget. És lássa be, képviselő úr, szerelmeslevelet sem szoktunk SMS-ben küldeni, mert annak is megvan a maga formája. Azt gondolom, hogy egy ilyen törvényjavaslatnak is megvan az a stílusa, megvan a formája, amely illeszkedik a tartalomhoz, és azt gondolom, hogy szemben

az ön állításával, a tartalom és a forma minimum e vonatkozásban szerintem nem került összeütközésbe.

Ámde volt más javaslata is a képviselő úrnak, amelyet szívesen megfogadok, illetve megfogadnék bizonyos feltételekkel, legalábbis az egyiket; a másikat nem áll módomban, mindjárt pontosan megfogalmazom, hogy mire utalok. Tehát arra a kiegészítésre, amely arról szólt természetesen a szövegszerű változatát én még nem láttam, tehát ebben majd bizonyára tudunk egyezkedni, hogy emlékezzünk meg azokról is, akik nem magyarként, nem magyar önazonosságú emberekként szolidaritást vállaltak Trianon kapcsán vagy Trianon óta velünk, éljenek vagy éltek akár a Kárpát-medencén belül, vagy akár lehettek, mondjuk, külföldi államférfiak, diplomaták, hogy ezekről emlékezzünk meg, ezzel én egyet tudok érteni; remélem, hogy a frakcióm nagyobbik része is egyet tud érteni.

Ha ehhez megkapjuk az önök technikai támogatását, vagyis ha a Hárszabálytól el tudunk térni, hogy a módosító indítvány befogadása esetén is le tudjuk a vitát folytatni és el tudjuk fogadni ezt a javaslatot úgy, hogy az június 4-én hatályba tudjon lépni, akkor ennek a magam részéről szívesen leszek az előmozdítója, tehát szívesen támogatom az önök felvetését.

A másikat szívesen elismerném, hogy esetleg hibát követtem el, de nincs jelentősége a dolognak, vagyis hogy kétfajta megfogalmazás szerepel a trianoni tragédia kapcsán. Az egyik az egyik legnagyobb nemzeti tragédiánkként fogalmazza meg, a másik pedig a XX. század legnagyobb tragédiájaként emlékezik meg erről. Igaza van a képviselő úrnak, szerencsésebb lett volna egy egységes fogalmazást használni, azonban azért nem tudom elfogadni az önök ez irányú javaslatát, merthogy a jogalkotás rendje szerint az indokláshoz, amelyben ez az önök számára kevésbé tetsző megfogalmazás szerepel, nem lehet módosító indítványt benyújtani. De megnyugtatóskra közlöm, hogy az indoklás nem is része a normaszövegnek, tehát a kihirdetéskor, amikor ez a Magyar Közlönyben megjelenik, akkor indoklás nélkül csak a normaszöveg jelenik meg, tehát én azt gondolom, hogy nagy sérelem talán az önök álláspontját sem éri, ha ebben döntetlenben kiegyezünk.

Zagyva György képviselő úr hozzászólásához szeretnék még egy rövid reflexiót fűzni, illetve aztán a végén majd Gaudi-Nagy Tamáshoz, illetve, bocsánatot kérek, Vona Gábort sem szeretném kihagyni a sorból. Talán akkor kezdem mégis övele, hiszen a vezérszónoki sorba illeszkedett az ő felszólalása. Nem a dicséretet szeretném visszautasítani, tehát ha ő őszinte és korrekt, akkor még a dicséretet is képes vagyok elviselni. (*Derültség a Fidesz és a KDNP padsoraiban.*) Tehát nem bánt ez engem, a bajszunk összeakasztásának a képtelenségéről sem akarnék most itt hosszas vitába bonyolódni (*Derültség a Fidesz és a KDNP padsoraiban.*), lehet, hogy még lesz rá mód. Csak egyet szeretnék nagy tisztelettel, úgy is, mint most már sajnos a politikai elit középgenerációjába tartozó képviselő, a figyelmébe ajánlani úgy Vona Gábornak, mint fiatal, sőt a nála is fiatalabb képviselőtársainak a Jobbik frakciójában, hogy talán mi is elkövettük ezt a hibát, de önök ne ismételjék meg ezt: a történelem nem a Jobbikkal kezdődött. (*Közbeszólás a Fidesz soraiban: Így van.*)

Ezzel nem akarom elvitatni mindazon törekvések őszinteségét, akár előrevivő erejét, amelyeket önök éppen, mondjuk, Trianon tragédiájának a mindenki számára felfoghatóvá, megismerhetővé tétele ügyében tettek, még csak az osztályrészüket sem vonom ki ebből a folyamatból, amely idevezetett, csak annak a megértését kérem önöktől, ami a jövőre vonatkozóan nagyon fontos, hogy a világ nem konstans, az idő zajlik, ami valójában azt jelenti, hogy mi változunk személy szerint is, és változik mindannyiunkon keresztül a világ.

Tehát, ami tegnap elképzelhetetlen, az nem azért el-képzelhetetlen, mert másoknak nem jutott eszükbe, hanem azért, mert akkor még nincs ott a helye és az ideje annak, hogy valamit megtegyünk. Ami ma megtehető, az nem azért tehető meg, mert ma bátrabbak azok, akik tegnap még talán nem voltak elég bátrak, hogy ne mondjam, talán gyávák voltak. Azért értem azt a szerepet is, amit a Jobbik magára osztani szándékozik, vagyis hogy ő legyen az az ösztöke, legalábbis deklaráltan, általa is elfogadottan jó szándékoktól vezérelt kormány lába ikrájába vagy izmába, amely gyorsabb haladásra ösztönzi, de arra szeretném kérni, hogy a jövőben is próbálják meg azokat a határokat betartani, amelyek be nem tartása az ő általuk is vallott, adott esetben jó szándékok szempontjából is több kárt okoz, mint amennyi hasznot.

Gaudi-Nagy Tamás úrnak kétségkívül talán nemzetközi jogi szempontból igaza van a tekintetben, hogy hogyan és miképpen lehet nemzetközi megállapodásokkal rögzített határokat módosítani, csak azt tudom mondani, hogy ebben a teremben elég sokan tudjuk ezt, hogy hogyan és miképpen lehet, mégiscsak ön beszélt erről egyedül, azért, mert ön gondolta egyedül azt, hogy ennek helye és ideje van. Én pedig éppen azt gondolom, hogy ezzel egy kicsit talán túlbillentünk azon a határon, amit ennek a napnak a számára kijelöltünk, nem túlságosan vészesen, nem tragikusan, csak azt szeretném kérni, hogy ezen az úton azért ne menjünk tovább, ha lehet.

És ez Zagyva képviselő úr hozzászólása kapcsán jutott először az eszembe, mert talán itt mutatkozik meg egy lényegbevágó különbség, ami reményeink szerint majd egyszer a jobbik irányba történő változás alatt fog eltűnni, de most még ez fennáll, és erre szeretném felhívni a figyelmet és hangsúlyt helyezni, hogy a látszólagos egyetértés mögött azért vannak alapvető különbségek a felfogásunkban és a gondolkodásunkban, akár még a Trianonhoz fűződő viszonyunkat illetően is. Nem lehet egyszerre a meg nem értés ódiума nélkül ennek a törvénynek a támogatását kilátásba helyezni, és ezt a törvényt támogatólag megszavazni, és közben azt mondani vagy úgy tenni, mintha az általunk vezetett, egyébként alapvetően valóban a történelmi ismereteket tekintve talán tájékozatlannak mondható ifjak gyülekezetével Trianon napjain, Trianon emléknappain vagy Trianon évfordulóin a szerb, a szlovák meg a román követség előtt tüntetni, mert a kettő nem ugyanarról szól. Mert, ha mi azt gondoljuk, hogy ezzel a törvénnyel rokon az utódállamok nemzetei, követségei előtti tiltakozó demonstráció, akkor, kérem tisztelettel, tévedünk, mert akkor éppen azt nem értettük meg ebből az előterjesztésből, ebből a javaslatból, ami pedig szó szerint benne van, hogy ugyanazon tényekből kiindulva, különböző megközelítésekben különböző következtetésekre lehet jutni. És akkor tesszük magunknak meg a jövőnek is a legjobbat és a legtöbbet, ha ezzel megbarátkozunk Budapesten, Pozsonyban, Bukarestben és Belgrádban, és ilyen értelemben a kölcsönös megértés és a kölcsönös tisztelet alapján próbálunk egymáshoz közelítve valami közös álláspontot elfoglalni, amelyben a Kárpát-medencében valaha a Szent István-i állam fennhatósága alatt élő népek újra megtalálják a harmonikus együttműködés lehetőségeit. *(Taps a Fidesz és a KDNP padsoraiban.)*

Tehát én lebeszelném Zagyva képviselőtársamat arról, hogy most június 4-én is szervezzen ezen nagykövetségek előtt tiltakozó demonstrációt, mert hiszen nem várható el a szerbektől, a románoktól és a szlovákoktól, hogy ők ne tekintsék azt a napot, ami nekünk tragédia, nemzeti céljaik megvalósulása napjának. És miután nem várható el, ezért talán mással kéne próbálkozni.

Éppen ezért nem érdemes ezer és egy elvégzetlen munkánkat még előttünk tudva olyan, ma teljes mértékben irreális, soha semmilyen értelemben nem valószínűsíthető célokat kitűzni, amelyek a jelenlegi határok meg-változtatásáról szólnak. Mindazok, akik ezt teszik most, és akarják esetleg a jövőben tenni, a legteljesebb jó szándéktól vezetettve is, azt gondolom,

hátráltatják azt a munkát, amit viszont el kell végeznünk a nemzet határok fölötti újraegyesítése érdekében, amelyben, úgy tűnik, szinte konszenzus van e Ház falai között.

És hogy pozitív módon fejezzem be a válaszokat, az összefoglalómat, ez a leginkább reményt keltő ebben a mai vitában, hogy ennek senki nem mondott ellent. Tegnap, tegnapelőtt, az elmúlt nyolc évben, az elmúlt húsz évben, az elmúlt hatvan évben nagyon sokat tettek ellene azok is, akik ma nem szóltak ellene. Én most igyekszem nagyon őszintén kifejezni azon reményemet, hogy ezt a változás esélyének és jelének látom. Tehát remélem azt, hogy itt nem csupán egy taktikai megfontolásról van szó, nem csupán arról van szó, hogy itt és most jobb üzletnek tűnik ennek a törvénynek meg a törvény szellemének a támogatása mellett felszólalni, mint ahogy ott és akkor pillanatnyilag jobb üzletnek tűnt az úgynevezett státustörvény, a határon túli magyarok jogállását rendező törvény megszavazása mellett állást foglalni, majd utána rá néhány hónapra 23 millió románozni, és azóta sem föloldani ezt a konfliktust, azóta sem levonni sem a személyes, sem az erkölcsi, sem az elvi konzekvenciákat.

Tehát mindezzel együtt azt remélem, hogy ez most itt egy valóságos változás kiindulópontja, amelynek reményeim szerint lesz folytatása. Miután a legjobb a külpolitika a jó belpolitika, szokták mondani, ezt átfordítva nyugodtan alkalmazhatjuk a nemzetpolitikára is: a legjobb nemzetpolitika a jó belpolitika, a jó gazdaságpolitika, a jó oktatáspolitiká, a jó kultúrpolitika, a jó szociálpolitika, a jó mezőgazdasági politika, és így tovább, hadd ne soroljam végig. A közös munkánk, ami a következő négy esztendőben ránk vár, ilyen értelemben mind a nemzetpolitika keretei közé illeszkedik.

Várom tisztelt képviselőtársaim jövőbeni támogatását is ehhez. Köszönöm szépen. (Taps a Fidesz, a KDNP, az LMP és a Jobbik soraiban.)